ΟΔΥΣΣΕΑ ΠΑΤΕΡΑΚΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

...κι ἐκεῖνοι
φαντάσματα καὶ μάρμαρα...

ελευθερη σκεψις

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 112—ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 36.14.736

ΑΘΗΝΑΙ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1982

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙ
ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:**

- **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΙΡΑ**
  ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΛΗ—ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ—ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΜΑ
- **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΤΑΞΑ**
  ΜΗΝΥΜΑΤΑ
- **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ**
  Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΘΝΙΚΟΥ
- ROBERT BRASILLACH
  ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΡΕΝ

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ:

- **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΙΩΓΑ**
  ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Όδυσσέα Πατεράκη

ΤΟ ΑΣΤΡΑΦΤΕΡΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ελευθερη σκεψις

'Ο ἐρχομός σου θά σημάνει τήν ἀρχή
ἑνός καινούργιου κόσμου·
βγαλμένο ἀπ' τήν παληά σου διδαχή,
τό μῆλο πάλι δῶσ' μου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

'Η μελέτη ἑνός ποιητικοῦ ἔργου συνήθως ἐξελίσσεται εἰς δύο φάσεις. Εἰς τήν πρώτην φάσιν ὁ ἀναγνώστης καί μελετητής προσπαθεῖ νά ὑπεισέλθη εἰς τήν αἰσθητικήν οὐσίαν τῶν στίχων καί διά μέσου ἤχων, χρωμάτων, εἰκόνων, συναισθημάτων, προσώπων καί ἰδεῶν ἐπιχειρεῖ νά κατακτήση τό ἐνορατικό προϊόν τοῦ δημιουργοῦ. Βεβαίως ἐδῶ δυνατόν νά διατυπωθῆ ἡ ἑξῆς ἀπορία: Πάντοτε ἡ ποίησις εἶναι προϊόν ἐνοράσεως; Βεβαίως καί ὄχι, περί αὐτοῦ τοῦ εἴδους ὅμως ποιήσεως ὁμιλοῦμε καί αὐτήν καί μόνον θεωροῦμε Ποίησιν. 'Εφ' ὅσον τώρα ὁ μελετητής περάσει ἐπιτυχῶς αὐτήν τήν πρώτην φάσιν τῆς μελέτης του, σειρά ἔχει τό νά προσπαθήση νά ἐξερευνήσει ὅλην τήν διαδικασία μέσω τῆς ὁποίας ἐδημιουργήθη τό ποίημα. Εἰς αὐτήν τήν περίπτωσιν δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας ἐξωτερικός παρατηρητής προσπαθῶν νά ἑρμηνεύση ὅλας τάς κινήσεις τοῦ «συστήματος ἀναφορᾶς» ποιητοῦ καί αἰσθητικῆς του παρουσίας εἰς τόν λόγον. Μέσω αὐτῶν τῶν διαδικασιῶν κινούμενος ἐμελέτησα τήν παροῦσαν συλλογή καί ἔγινα κοινωνός καί παρετήρησα τήν αἰσθητικήν ὡραιότητα καί τό βάθος τῶν ἐννοιῶν τοῦ παρόντος ἔργου. 'Εκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον προσωπικῶς περισσότερο τιμῶ εἰς τό «'Α σ τ ρ α φ τ ε ρ ό Σ κ ο τ ά δ ι τ ο ῦ 'Ε ω σ φ ό ρ ο υ» εἶναι ἡ Πνευματική Τόλμη καί ἡ 'Ιδεολογική Συνέπεια. 'Η Πνευματική Τόλμη ἑνός νέου ἀνθρώπου νά μήν ὑπολογίζη τόν σκοταδισμόν εἴκοσι αἰώνων καί νά τολμᾶ ἀναφοράς εἰς τούς παλαιούς ἀπωλεσθέντας παραδείσους, οἱ ὁποῖοι συγχρόνως εἶναι καί οἱ μελλοντικοί κόσμοι τῶν ὀνείρων μας, τά ὁποῖα μέ τήν Βούλησίν μας θά γίνουν πραγματικότης. Καί ἡ 'Ιδεολογική Συνέπεια ἑνός πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προκειμένου νά παραμείνη πιστός εἰς τήν 'Ελληνική του Συνείδησι θυσιάζει τήν ἐπιθυμία του νά γίνη εἰς ὅλους γενικῶς ἀρεστός.

Τελειώνω μέ τά ἑξῆς χαρακτηριστικά ἐπί τοῦ προκειμένου λόγια τοῦ γνωστοῦ 'Ιρλανδοῦ ἀποκρυφιστοῦ καί ποιητοῦ W.B. YEATS: «'Η μορφή τῆς εἰλικρινοῦς ποιήσεως, ἀντιθέτως πρός τήν μορφήν τῆς δημοφιλοῦς ποιήσεως, δυνατόν κάποτε νά εἶναι σκοτεινή ἤ νά μήν συμμορφώνεται πρός τούς κανόνας τῆς γραμματικῆς, ὅπως εἰς ὡρισμένα ἀπό τά καλύτερα Τραγούδια τῆς 'Αθωότητος καί τῆς Πείρας, πρέπει ὅμως νά ἔχη τήν τελειότητα τήν εὑρισκομένην πέραν τῆς ἀναλύσεως, ὅλας αὐτάς τάς λεπτότητας αἱ ὁποῖαι καθημερινῶς ἀποκτοῦν νέον νόημα, καί πρέπει νά τά ἔχη ὅλα αὐτά, εἴτε πρόκειται δι' ἕνα τραγουδάκι τό ὁποῖον ἐσχεδιάσθη εἰς στιγμάς ρεμβασμοῦ, εἴτε δι' ἕνα μεγάλον ἔπος ὑφασμένο μέ τά ὄνειρα ἑνός ποιητοῦ καί ἑκατό γενεῶν τῶν ὁποίων τά χέρια δέν ἐκουράσθησαν νά κρατοῦν τό σπαθί». (W.B. YEATS: «Δοκίμιον περί τοῦ συμβολισμοῦ τῆς ποιήσεως».

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὅπου καλό καί ὁ Θεός, ὅπου κακό καί Διάβολος, γράφει ὁ γνωστός «θεοσοφιστής» Παράκελσος κάπου στά κείμενά του, στά ὁποῖα ἡ ἐπιρροή τῆς σημιτικῆς λέπρας εἶναι φαεινότερη τοῦ ἥλιου.

Μία κάλπικη χίμαιρα ξαπλώθηκε εὔκολα, καθώς ἐπωφελήθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι ὑποκινητές της ἀπό τήν ἐκφυλιστική παρακμή πού κυριαρχοῦσε τότε. Ἔτσι ἡ Παγανιστική Εὐρώπη, ἡ Εὐρώπη τῶν μύθων καί τοῦ μυστικισμοῦ, ἡ Εὐρώπη τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Πνευματικῆς Ἐλευθερίας ἀρχίζει νά γίνεται ἕρμαιο στά χέρια τῶν σημιτικῶν ἱερατείων πού ἀφοῦ σταύρωσαν καί καταπάτησαν ἕναν ἐπαναστάτη Χριστό, ἕναν ἄνθρωπο πού κλόνισε τήν νεκροταφειακή τους σαπίλα μέ τά «Οὐαί» τῆς ἄρνησης καί τῆς παράλογης πίστης, τόν διέφθειραν καί τόν χρησιμοποίησαν μέ τόν πιό αἰσχρό τρόπο γιά νά ἐπεκτείνουν τήν κυριαρχία τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τούτου εἶναι τό ὅτι ἔκαναν σύμβολο τῆς κομμένης καί ραμένης στά μέτρα τους νέας Χριστιανικῆς θρησκείας τό φονικό αὐτό ὄργανο, τόν σταυρό, ἐπάνω στόν ὁποῖο μαρτύρησε ὁ Χριστός.

Ἡ ὕπαρξη τῶν ἐννοιῶν περί «καλοῦ» καί «κακοῦ» ποτέ δέν εἶχε θέση μέσα στήν νοοτροπία τῆς Εὐρωπαϊκῆς φυλῆς, ἀλλ' ἀντίθετα εἶναι χαρακτηριστικό τῶν σημιτικῶν λαῶν. Στίς σημιτικῆς προελεύσεως θρησκεῖες, στίς ὁποῖες ἀνήκει καί ἡ χριστιανική, ὑπάρχει πάντοτε διαχωρισμός μεταξύ «καλῶν» καί «κακῶν» «πνευμάτων» καθώς καί ἑρμηνεία τοῦ κόσμου πάνω στή βάση τῆς διαμάχης μεταξύ «ἀρνητικῶν» καί «θετικῶν» δυνάμεων. Αὐτό μπορεῖ νά ὑπάρχει κατά κάποιον τρόπο καί στίς Εὐρωπαϊκές θρησκεῖες, ὅμως σ' αὐτές δέν εἶναι καί ἀπαραίτητο νά ταχθεῖ ὁ ἄνθρωπος στό ἕνα ἤ στό ἄλλο «στρατόπεδο». Τό χάσμα πού δημιουργεῖται τελικά ἀνάμεσα στά «πνεύματα» παίρνει καί τή διάσταση ἑνός συνειδησιακοῦ χάσματος μέ ἐπιπτώσεις στόν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων, μέ ἀποτέλεσμα οἱ ἄνθρωποι νά καταντοῦν ἕρμαια καθώς καταπατεῖται ἡ στοιχειώδης ἐλευθερία τοῦ στοχασμοῦ καί τῆς ἔκφρασης μέσα στίς καταπιεστικές φόρμουλες πού ὁρίζουν τά θεοκρατικά δόγματα τοῦ ἑβραϊσμοῦ. Οἱ ἄνθρωποι πού γίνονται δοῦλοι τέτοιων δογμάτων (καί ὁποιωνδήποτε δογμάτων ἄλλωστε) ποτέ δέν θά μπορέσουν νά φτάσουν στήν ἀναγνώριση καί στόν ἀτομικό ἤ συλλογικό – ἀνάλογα – ὁρισμό τῆς ἔννοιας τῆς Ἀλήθειας. Ἀντίθετα θά μένουν πάντοτε μέ τό ἀναπάντητο ἐρώτημα τοῦ χριστιανισμοῦ βγαλμένο ἀπ' τά χείλη τοῦ Ἰησοῦ: «Τί ἐστί ἀλήθεια;», ὅταν οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι τῆς Προσωκρατικῆς Ἀρχαιότητος ἤδη εἶχαν δώσει τήν σωστή ἀπάντηση. Τόν Ἑλληνικό ὁρισμό τῆς Ἀλήθειας ἐπανέλαβε στήν ἐποχή μας ὁ Γερμανός μελετητής ΜΑΡΤΙΝ ΧΑΪΝΤΕΓΚΕΡ παίρνοντας σάν βάση τήν προσωκρατική φιλοσοφία: «Ἀλήθεια» εἶναι ἡ ἀνοιχτοσύνη τοῦ ὄντος στήν ὁλότητά του' στήν προκειμένη περίπτωση, ὄν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁλότης δέ ἡ φύσις.

Ἐξάλλου ὁ γνωστός Ἑλληνικός μύθος, πάνω στό δίλημμα τοῦ Ἡρακλῆ σχετικά μέ τήν «Ἀρετή» καί τήν «Κακία», δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἀπεικόνιση τῆς αὐτόνομης ἔκφρασης πού χαρακτήριζε τήν Ἑλληνική ψυχή μέ ὅλα τά ρευστά περιθώρια τῆς ἐπιλογῆς. Στήν Ἑλληνική θρησκεία ὅλες οἱ δυνάμεις πού ἐκφράζονται σάν θεότητες εἶχαν ἡ κάθε μιά τή θέση της μέσα στό Πάνθεο τῆς κοσμικῆς ἁρμονίας, χωρίς ἄλλες νά ἀναφέρονται σάν «κακές» κι' ἄλλες σάν «καλές». Μάλιστα οἱ δαίμονες εἶχαν τιμητική θέση γιατί ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντί τους ἀναγνώριζε τά ὅσα εἶχαν κάνει γι' αὐτούς στήν προσπάθεια γιά τήν ἀνθρώπινη κυριαρχία στή φύση καί στίς δυνάμεις της. Ὁ Μύθος τοῦ Προμηθέα εἶναι χαρακτηριστικό παράδειγμα τούτου καί εἶναι ἀναγκαῖο σ' αὐτό τό σημεῖο νά γίνει μιά σύγκριση μέ τόν ἀντίστοιχο τῆς ἑβραϊκῆς θρησκείας, Ἑωσφόρο (=αὐτός πού φέρνει τό φῶς, τήν αὐγή). Ἡ ἡρωϊκή θέληση τῶν Ἑλλήνων ἀποκατάστησε τελικά ἀπό τό μαρτύριο τόν Προμηθέα, ἀρνούμενη μέ τό δῶρο του (τή φωτιά) νά κάνει θυσίες στούς δικαστές του, προσφέροντάς του ξανά τήν θέση πού τοῦ ἀνῆκε στό Πάνθεο, τήν τιμητική θέση τοῦ εὐεργέτη τοῦ ἀνθρώπινου γένους, πού μέ τό μαρτύριό του ἐπάξια κατάκτησε. Ἀντίθετα ὁ ἑβραϊκός μοιρολατρικός ὑπανθρωπισμός δέν ἀποκαθιστᾶ τόν Ἑωσφόρο, ἀφήνοντάς τον στό «Πῦρ τό ἐξώτερον τῆς κολάσεως» σάν ἔνδειξη ἀχαριστίας γιά τήν προσφορά τοῦ «μήλου». Αὐτή ἡ σύγκριση βοηθᾶ στήν κατανόηση τῆς Ἑλληνικῆς σέ σχέση μέ τήν ἀντίστοιχη ἑβραϊκή θρησκευτική καί κοσμική ἀντίληψη, ὅσο τίποτε ἄλλο μέσα στήν ἱστορική πορεία τῶν δύο λαῶν πού ἀποτελοῦν τίς δύο κύριες ἀντιθέσεις στόν κόσμο σέ κάθε τομέα τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας.

Ἐδῶ θά ἄξιζε νά ἀναφέρω τά λόγια τοῦ γνωστοῦ Γερμανοῦ Ἑλληνολάτρη ποιητῆ ΒΟΛΦΓΚΑΝΓΚ ΓΚΑΙΤΕ ἀπό τίς ἐπιστολές του πρός τόν Χέντερ, λόγια πού θά ἔπρεπε νά κάνουν τούς σημερινούς Ἕλληνες νά ντρέπονται. Λέει λοιπόν ὁ Γκαῖτε: «Διατί νά ἀπομακρυνθῶ ἀπό τόν Δία καί τόν Ἄρη καί νά πάγω μέ τόν Τόρ καί τόν Βόταν;» Ἕνας Γερμανός, πού στό κάτω-κάτω οἱ θεοί πού ἀρνεῖται γιά χάρη τῶν Ἑλληνικῶν εἶναι οἱ ἴδιοι ἀντίστοιχα μέ τούς Ὀλύμπιους, ἀναγνωρίζει πώς ἡ θεότητα στόν Ἑλληνισμό εἶχε τήν πιό τέλεια ἔκφρασή της ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες τοῦ κόσμου. Κι' ὅμως οἱ σημερινοί Ἕλληνες ὄχι μόνο ἀρνήθηκαν τούς δικούς τους θεούς καί προσκύνησαν κάποιον ἄλλο ξένο πού καμμιά σχέση δέν ἔχει μέ τούς δικούς τους, ἕναν «Θεό» ἑβραϊκό, ἀλλά τολμοῦν καί νά καταριοῦνται ἕναν Ἕλληνα Θεό θεωρώντας τον σάν ἔκφραση τοῦ «κακοῦ», σάν «πνεῦμα μιαρό», καί τόν ἀποκαλοῦν «Σατανᾶ». Γιά νά μήν λογαριάσουμε, πώς στό πρόσωπό του καταριοῦνται τόν Μεγάλο Θεό Πάνα, μέ τήν εἰκόνα καί τήν ἔκφραση τοῦ ὁποίου προσωποποιοῦν τόν «Σατανᾶ».

Ὁ Ἑλληνικός Θεός Ἑωσφόρος, υἱός τῆς Ἠοῦς καί τοῦ Ἀστραίου καί «Σατανᾶς» τῆς ἑβραιοχριστιανικῆς θρησκείας, εἶναι ὁ φορέας τοῦ φωτός, εἶναι ἡ ἐπίθεση τοῦ δυναμικοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἐναντίον τοῦ μοιρολατρικοῦ καί δουλικοῦ σκοταδισμοῦ τοῦ ἑβραϊκοῦ ἱερατείου. Παίρνοντας σάν βάση αὐτά τά δεδομένα δέν εἶναι καθόλου παράξενη ἤ τολμηρή σκέψη ὅτι ὁ Ἑωσφόρος ἦταν Ἑλληνικός Θεός, πού πῆραν οἱ Ἑβραῖοι καί προσάρμοσαν παρουσιάζοντάς τον σάν ἐκφραστή τοῦ «κακοῦ», ἀφήνοντάς τον ὅμως νά συνεχίζει νά ἐκφράζει τόν ἀνυπόταχτο χαρακτῆρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καταφέρνοντας ἔτσι ἄλλο ἕνα χτύπημα στό ἐχθρικό γι' αὐτούς Ἑλληνικό Πνεῦμα.

Γνωστή σέ ὅλους εἶναι, ἐξάλλου, καί ἡ «ἱστορία» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περί Δαυΐδ καί Γολιάθ, ὅπου βλέπουμε τήν δολιότητα καί τόν ὕπουλο χαρακτῆρα τῶν Ἑβραίων σέ μία ἀπό τίς πρῶτες ἐπιθέσεις τους ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού ἀντιπροσώπευαν οἱ (Ἕλληνες-Κρῆτες) Φιλισταῖοι.

Ἕνα σχετικό πρός ὅλα αὐτά θέμα εἶναι καί ἡ ἀπό μέρους τῶν Εὐρωπαίων ἀντίληψη περί ἀρετῆς καί «ἁμαρτίας». Γιά τούς ἀρχέγονους Εὐρωπαίους ἡ ἀποκαλούμενη ἀπό τούς

θεοκράτες δογματιστές «άμαρτία» δέν είναι ή έγκληματική πράξη σέ βάρος τών συνανθρώπων κλπ.· είναι ή κατάκτηση μιᾶς ὑπέρτατης ἀρετῆς διάφορης ἀπό τήν ἑβραιοχριστιανική «ἠθική» καί ἡ ἀποκάλυψη συγχρόνως κάποιας μεταβλητῆς καί ρευστῆς ἀλήθειας, ἡ ὕστατη ἀποκάλυψη μιᾶς ὑπερκόσμιας οὐσίας. Αὐτή τήν οὐσία κι' αὐτή τήν ἔννοια, περιεῖχε ἡ «ἁμαρτία» πού προσπάθησαν – καί ὁρισμένοι κατάφεραν – νά διαπράξουν κατά τόν Μεσαίωνα οἱ λεγόμενοι «Μάγοι» πού οἱ περισσότεροι κάηκαν ζωντανοί πάνω στά δοκάρια τῆς πυρᾶς μέ διαταγή τῆς ἐγκληματικῆς «'Ιερᾶς 'Εξέτασης». Αὐτές οἱ προσπάθειες μερικῶν ἀνθρώπων πού ξεχώριζαν ἀπό τίς μᾶζες τῶν «θρησκόληπτων» τοῦ Μεσαιωνικοῦ σκοταδισμοῦ, ἄν καί δέν ἔπεσαν στό κενό, ἀποκρύπτονται καί ἀποκρούονται συστηματικά ἀπ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τά σημερινά ρεύματα τῆς ἰδεολογικῆς παρακμῆς πού συνήθως, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ τελευταία λέξη τῆς μόδας, ἐκφράζονται μέσω τῆς πολιτικῆς. Όμως ἡ προσφορά τους μένει στίς ψυχές ἐκείνων πού ἀντλοῦν δύναμη γιά μιά ἀναγέννηση τῆς μυστικιστικῆς ἀλήθειας, πού ξενίζει μέσα στή σημερινή τεχνοκρατική φόρμουλα. Όμως ἡ προσφορά τους μένει στίς ψυχές ἐκείνων πού γνωρίζουν ὅτι ἀπό τήν 'Ηῶ καί τόν 'Αστραία γεννήθηκε ὁ Έλληνας Θεός 'Εωσφόρος, πού θά νικήσει γιατί πρέπει νά νικήσει. Καί τό τίμημα τῆς νίκης του θά εἶναι σίγουρα τά καπνίζοντα ἐρείπια τῆς σημερινῆς Κοινωνίας τῆς παρακμῆς πού μᾶς ἐπέβαλαν οἱ ὑπάνθρωποι τῆς σημιτικῆς σαπίλας καί τῆς τεχνοκρατικῆς μηχανοποίησης. Καί ὁ 'Εωσφόρος θά φαντάζει, ὑψωμένος πάνω ἀπ' τίς στάχτες πού θά σκορπίζουνε στούς πέντε ἀνέμους, σάν ἕνας ἀγέρας δυνατός πού τό σφύριγμά του θά συμπληρώνει τήν φαντασμαγορική ἁρμονία, καθώς κάποιος ἄλλος 'Εωσφόρος, τό ἄστρο τῆς αὐγῆς, θά γεννᾶ ἕνα ἀστραφτερό σκοτάδι παράγνωρο γιά τούς ὑπανθρώπους τῆς παρακμῆς.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

ΓΙΟΥΧΤΑΣ *

Μέσ' ἀπ' τούς χρόνους, οἱ ἀστραπές κι' οἱ κεραυνοί σου,
μέ χάρη σμίλεψαν 'Ολύμπιε τή μορφή σου·
Μά, κάποιος πόνος σέ βαραίνει ἀπό καιρό:
Στήν ἱερή κορφή σου,
κάποιοι βέβηλοι,
σοῦ χτίσανε σταυρό.

* Βραχῶδες ὕψωμα στήν περιοχή 'Ηρακλείου Κρήτης, πού ἔχει τήν μορφή τοῦ Διός.

ΘΥΜΗΣΗ

Τήν άχνή σου τή χάρη μέσ' στήν κόλαση δώσ' μου
κι' άγκάλιασε τίς τύψεις μου, γιά κεῖνο τό χαμένο
τ' ὄνειρο τό χιλιοτραγουδισμένο
στή φρίκη τῆς ὀμορφιᾶς σου, φῶς μου.

Μακρυά άπ' τή χρυσοκέντητη, παραδεισένια
λίμνη· ἔλα κι άγκάλιασε στά σκοτεινά,
μακρυά άπ' τόν πόθο σου πού ξεκινᾶ,
τά χείλη σου νά φιλήσει τά κοραλένια,

τό πλανταγμένο μου ὄραμα, στοῦ πόνου τή μανία,
πού μιά βραδυά ξετύλιξε σέ τάφο τά φτερά του
τότε π' ὁ κόσμος κοίταζε χαμένα τά ὄνειρά του,
νά μπαίνουνε στή στράτα μ' άγωνία,

καί νά στοιχειώνουν στίς πτυχές τῶν γρανιτένειων βράχων
καί σά φαντάσματα τίς νύχτες νά ριγοῦνε,
μέσ' τά χαλάσματα νά σιγοτραγουδοῦνε,
πῶς κέρδισαν τίς ἧττες τῶν ἀμάχων.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Στόν ἴδιο πόνο ἡ παγωμένη μου ψυχή,
κατάμονη θά βυθιστεῖ κι' αὐτό τό βράδυ,
καθώς τ' ἄστρα μοιράζουν φῶς στή γῆ,
κι' ἐκείνη, πλερωμή, τούς στέλνει τό σκοτάδι.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Σκόρπισαν, πάλι, ροδοπέταλα στόν κῆπο
(τῆς εὐωδιᾶς στρωσίδι, ἀνάκατα ριγμένο)
μά ἐγώ τήν Ἄνοιξη ἀκόμη περιμένω,
μ' ἕνα ἀπ'τοῦ φτερούγισμα, στοῦ κόσμου μου τόν ρύπο.

Τό πλῆθος, ἀπ' τόν ξύλινο σταυρό θά κατεβάσει
τό μυρωμένο ξόανο, καθώς
ὁλοένα καί βυθίζεται στό λιγοστό τό φῶς,
ἀφοῦ ἡ στείρα ἡ σκέψη του πιότερο γιά νά φτάσει

δέν τό μπορεῖ. Τό ξύδι, τό νερό (θά ποῦν) αἷμα θά γίνει,
θά μεταλάβουν κι' ὁ Θεός θ' ἀναστηθεῖ·
μά μένα ὁ νοῦς μου σέ μιά σκέψη θά στηθεῖ:
«Κι ὁ Ἄδωνις; Νεκρός καί τούτη τή χρονιά θά μείνει;»

Γιορτάζουν πάλι οἱ Χριστιανοί·
ἐγώ, ὅμως, ὄχι.
Ἀπ' τίς σκυφτές λατρεῖες τους, καιρό πιά, τώρα, λείπω.
Κι' ἔγειρα καί κοιμήθηκα μέ πόνο·
καί θυμήθηκα
πλάϊ σέ μιά νύχτα παγανή
κάποιο χαμένο κῆπο.

ΕΩΣΦΟΡΟΣ

Μή μᾶς ρωτᾶτε ἀπό ποῦ βγήκαμε.
Τότε πού οἱ φλόγες κεντοῦσαν τή σάρκα μας,
καί τό στόμα μας στέγνωνε,
ἐνῶ, κρύος ἱδρώτας ἔλουζε τά κορμιά μας.
Τότε πού σκεπάζατε τά μάτια τῶν παιδιῶν σας,
καθώς μᾶς βλέπατε δετούς στό στῦλο,
συναγμένοι γύρω ἀπ' τούς ξύλινους σταυρούς σας.
Ψάξτε καί τ' ὄνομά μας θά τό βρεῖτε,
μέσ' στίς κατάρες σας·
δοῦλοι, σκυφτοί συνοδοιπόροι τοῦ ἱεροεξεταστῆ,
τρέματε στό ἀντίκρυσμα τῆς φλεγόμενης πίστης μας.
Δέν ξανακάνουμε τό ἴδιο λάθος.
Ἀλυσοδέσαμε, γερά, τόν κύρη τῶν οὐρανῶν
καί ξαναπροσφέρουμε τό μῆλο
μόνο στούς ἐκλεκτούς.
Ξαναπροσφέρουμε τή φωτιά μόνο στούς ἄξιους
νά κρατήσουν τό πυρωμένο της σύμβολο,
ἀδιαφορώντας γιά τόν γύπα πού ξεσκίζει τή σάρκα μας.
Ἡ στιγμή τῆς νίκης θά φτάσει,
καί, σάν νέος ΗΡΑΚΛΗΣ, θά μᾶς λυτρώσει,
ἀπ' τό φρικτό μας μαρτύριο·
θά μᾶς ἑνώσει ξανά μέ τό Πάνθεο
τῆς Ὀλύμπιας τελειότητας.
Κι' ἀλλοίμονο σέ σᾶς τούς ταπεινούς.
ΞΑΝΑΗΡΘΑΜΕ, ἐνταγμένοι
στά ΜΑΥΡΑ ΤΑΓΜΑΤΑ τῆς κόλασης. Καί προχωροῦμε,
τά ἴχνη τοῦ ΠΡΟΜΗΘΕΑ ἀκολουθώντας.
Ὁ ΕΩΣΦΟΡΟΣ φωτίζει τό δρόμο μας.

ΟΡΑΜΑΤΑ

Θ' ἀνατρέξω στούς μικρούς ξεχασμένους κήπους
πού χάσαμε τά ἴχνη ἀκολουθώντας
τῶν πικρῶν δέντρων,
τῶν λησμονημένων καρπῶν,
καί θά τρίξω τά δόντια μου
μπροστά στούς βουβούς ὄχλους,
στά συναγμένα ὁράματα τῆς ἀποτυχίας.

Καί θά πῶ: Μήν ἀργεῖτε·
ἡ ἀνασύνταξη τῶν ταγμάτων μας,
κάτω ἀπ' τίς πασχαλιές, στό ὑγρό
καί τό μαῦρο χῶμα τῆς γῆς μας,
θά σημάνει, στῆς ἐξορίας τούς ἀπόκρημνους βράχους.

Οἱ κυκλικές ὀρδές τῶν στρατειῶν,
στά ἐχθρικά στίφη, στ' ἀσκέρια τῶν οὐρανῶν,
θά κλονίσουν τήν πίστη τῶν ταπεινωμένων.
'Εμεῖς θά κινήσουμε στήν πηχτή νύχτα
νά συναντήσουμε τά ὁράματα
τῆς καταποντισμένης νήσου.

Ψηλά βουνά, θά σημαδεύουν τίς ἀμάδες
καί τά μαῦρα κοχύλια τῆς ἧττας,
στό διώξιμό ἀπ' τή γῆ τῶν ἐξορίστων.

Οἱ βουνοκορφές τῶν καθαρτηρίων,
θά πλημμυρίσουν, ἐλπίζοντας στή δικαίωση,
τῶν ἀποσβολωμένων ὑπερασπιστῶν
τοῦ τελευταίου κάστρου.

Θά ἠχήσουν οἱ τροῦλοι τῶν ναῶν
σέ μιά ἀλλόκοτη βοή τῶν καμπάνων,
Καθώς τά σήμαντρα θά βουβαθοῦν.

ΣΥΜΒΟΛΟ ΣΚΥΦΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Τῆς θανάτωσης σύμβολο,
πού μέ θράσος δεσπόζεις
στῶν καμπαναριῶν τίς κορφές,
κι' ἀναδεύεις τή δόξα σου,
μέ σαρκασμό κι εἰρωνία·
κερδισμένο πού βγῆκες
κι ἀπό μίσους ἐνσάρκωση
γίνηκες σύμβολο ἀγάπης.
Πόσοι σκλάβοι πάνω σου πέθαναν,
τοῦ ἀφέντη μή μείνει ἀνικανοποίητο
κάποιο βάρβαρο πάθος καί πρόστυχο.
Πόσα θύματα τῆς «δικαιοσύνης» τῶν Πατρικίων
καρφωμένα στό ξύλο σου πλήρωσαν
τῆς παρανομίας τό τίμημα,
ἐνάντια στή νομιμότητα τῆς ταπείνωσης.
'Επαναστάτες πολλοί μ' αἷμα τό 'βαψαν
τό σκληρό σου τό ξύλο,
καί μ' ἱδρώτα τό μούσκεψαν,
ὥσπου τοῦ ῞Αδη ἡ κρίση τούς νοιώσει,
καί κοντά τους τούς πάρει.
Καί τώρα, φρικτά, μέσ' στά τρίσβαθα
τῆς ψυχῆς μου, μπήγεις ἀγκάθια
(συνήθεια παλιά, παρμένη ἀπ' τά καρφιά σου),
νά τρυπήσεις ὅτι καθάριο μ' ἀπόμεινε,
τῆς 'Ιστορίας καθώς ξεφυλλίζω,
τίς θολές καί φθαρμένες σελίδες·
ὅ,τι ἀπόμεινε ἄφθαρτο,
τῆς θρησκείας τ' 'Ολύμπου τή δόξα.
Σάν σέ βλέπω ὀρθό, νά ὑψώνεσαι ὕπουλα,
ἀναρωτιέμαι ἄν τάχα στερέψανε,
οἱ κεραυνοί οἱ πυρφόροι τοῦ Δία (....)

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

'Ηταν πολλοί πού πρόσμεναν νά δοῦν τό φῶς
στοῦ ἡλιοῦ τή δύση·
κι' ἦταν πολλοί πού στῶν πυρρῶν δαιμόνων τή λατρεία
ἱερωσύνη τή ζωή τους πρόσφεραν.
Μά ὀρθός τούς πρόσμενε κριτής,
π' ὀρθοί στό νοῦ δέν ἦσανε
καί λάτρεψαν τό φῶς τοῦ σκοταδιοῦ.
Κι' οἱ φλόγες, τή λεπτή τους σάρκα θά κεντοῦσαν,
ἀπάντηση στόν κρύο ἱδρώτα πού ἔλουζε,
ποτάμι, τά κορμιά τους.
Τό στόμα στέγνωνε,
μά προσευχή-βλαστήμια ξεστομοῦσαν,
σάν τήν πικρή κατάληξη
κάποιας φτιαγμένης μοίρας:
  – Σκύψε· τά χέρια σου ἅπλωσε καί πάρε τήν ψυχή μου·
  σ' ἐσένα ἀνήκει, ὦ Σατανᾶ, κι' ἐδῶ, καί μπρός, καί πάντα,
  γιατί τό τόλμησα κι' ἐγώ, τό πῶς νά τό ρωτήσω,
  γίνεται νά 'ναι δίκαιος, ὁ δημιουργός τῆς πλάσης.
Τούς εἶπαν βλάσφημους, κι' ἀνόσιους, σάν τότε.
Τῆς μεταλάβωσης κάνανε πέρα τό ποτήρι,
τ' ἄχραντο αἷμα νά μήν πιοῦν
τῆς σταυρωμένης σάρκας τῶν 'Εβραίων.
Τῆς καταδίκης ἡ ἀπόφαση ἔγραφε πώς εἶναι
οἱ φτερωτοί δαιμόνοι τοῦ 'Εωσφόρου,
οἱ κολασμένοι ἀπ' τοῦ Παράδεισου τόν κῆπο.
Φόβος καί τρόμος σκόρπιζε μακρυά
τῶν Χριστιανῶν τό συναγμένο πλῆθος,
σάν μέσ' στίς φλόγες πέθαιναν.
οἱ ἀλυσωμένοι μάγοι.
Καί ὁ παπάς, τά χέρια τρίβοντας, ὑμνοῦσε,
σκυφτός κάτω στό χῶμα, τό Θεό, ἐλπίζοντας,
μιά θέση στόν Παράδεισο πώς ἔχει ἐξασφαλίσει.
Κι' ὕστερα στάχτη καί σιωπή,
πλάϊ στήν καμένη τέφρα...

Ἔτσι σάν πάντα οἱ φτερωτοί δαιμόνοι θά περνοῦνε,
κι ἀτέλειωτ', ἀσταμάτητα, θά ὁρίζουν τή ζωή μας·
ζωή κρυφή, μέσ' στῆς νυχτιᾶς πού φανερώνεται τό φέγγος·
μιά στάλα, μόνο, ἐκδίκησης θά μένει ἀπ' τήν ψυχή μας.
Κι' οἱ στάλες θέ νά μαζευτοῦν
καί χείμαρροι θά γίνουν.
Καί πρίν προλάβει ἄνοιξης τό φῶς νά 'ρθεῖ καί πάλι,
κι οἱ χείμαρροι νά πρέπει νά στερέψουν,
πιό καθαρή θέ νά προβάλλει ἄνοιξη.
καί νέα ΑΥΓΗ, ΧΡΥΣΗ,
βγαλμένη μέσ' ἀπ' τῆς νυχτιᾶς,
τ' ἀστραφτερό σκοτάδι.

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Χαόδικες εἰκόνες
βάρυναν τή θύμησή μου·
καί γίνηκε ἡ ψυχή μου
ἀναπαρμός τοῦ τυχοδιώχτη.

Ο ΜΑΓΟΣ

– Γιατί βοές ἀκούστηκαν ἀπόψε
πολλές ἀπό τῆς ἐκκλησιᾶς τά κτίρια;
– Εἶναι ἀπόφαση νά βγάλουν γιά τό μάγο,
νά τόν ρίξουν στήν πυρά.
– Γιατί ἀπ' τήν πόλη φτάσανε νωρίς
ἐπίσκοποι, κι' ἐκπρόσωποι τοῦ Πάπα;
Τί θέλει στό μικρό χωριό μας
ὁ ἱεροεξεταστής κι οἱ σύμβουλοί του;
– Εἶναι τό μάγο νά δικάσουν σήμερα.
– Τί πελεκοῦν ἀπό νωρίς οἱ μαραγκοί
κι' οἱ χωριανοί γιατί μαζεύουν ξύλα;
'Ο ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησιᾶς ἀπό νωρίς
γιατί πετρέλαιο κουβαλοῦσε στήν πλατεία;
– 'Απόψε ἀργά, θά ρίξουν στήν πυρά
τό μάγο, πού 'χει σχέσεις μυστικές
μέ τίς ἀπόκρυφες τοῦ Σατανᾶ δυνάμεις.
– Καλά· καί πῶς τό καταλάβαν οἱ παπάδες;
– Τόν εἶδανε προχθές στούς ἄλλους νά φωνάζει,
πώς βρῆκε φάρμακο ἐνάντια στή χολέρα.
Μάγος, τοῦ Σατανᾶ σοῦ λέω ἀπεσταλμένος.

ΤΙ ΕΙΠΕ ΤΟ ΦΙΔΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΥΣ

(Χωρίς πολύ-πολύ, λογοτεχνισμό, γιατί εἶναι δύσκολη ἡ μετάφραση τῆς γλώσσας τῶν φιδιῶν στόν ποιητικό λόγο.)

«Μήν πλανιέστε ἀπ' τῶν καιρῶν
τίς ὕπουλες σκουριές·
κι' οὔτε ἀπ' τῶν στείρων λογισμῶν
τίς φόρμες τίς στενές·
(κι οὔτε ἀπ' τό κάλος τῶν μικρῶν
λουλουδιασμένων κήπων).

Στόν κόσμο σας γιά λίπασμα φριχτό,
ἕν' ἄσωστο ποτάμι μόνο μένει,
μ' αἷμα καί μ' ἵδρωτες, καί μιά αὐγή πού περιμένει
μέσ' ἀπ' τῆς νύχτας τό σκοτάδι τό πηχτό.

Καί κάντε συνείδηση καί πίστη βαθειά:
τ' ὅραμά σας καιρός νά καρπίσει
σέ σπαρμένο μέ κόκκαλα κῆπο.
(Γιασεμί λευκό γιά ν' ἀνθίσει,
νά μυρώσει τοῦ κόσμου τόν ρῦπο,
πρέπει πρῶτα νά βγεῖ κυπαρίσι)».

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ...

Τούς ταπεινούς ἴσκιους θά πλάσω στή μνήμη μου,
πλάϊ στήν ἀναγκαιότητα, τῆς ἀνορθόδοξης ἀνίας,
μέσα στήν ἄμετρη καί τρομαχτική ἐξόντωση
κάθε ζωντανῆς μήτρας.
Ἕνας δειλός ἥλιος καί μαζί του δυό δέσμες ἀπό γιασεμιά,
πού μέ τή λευκάδα τους κατεβάζουν τούς ποιητές
στήν ὑποστάθμη τῆς ἐξαπάτησης.
(αὐτά... μέχρις ἐδῶ...).
Δυό μικρές κόγχες τῆς θαλασσινῆς ἔκτασης,
μέσ' στήν οὐράνια φωτεινή βασιλεία τοῦ ἥλιου,
θά σωπάσουν κραυγάζοντας τήν ὕστατη βοή ἀπελπισίας·
ἡ ἔκκληση θά μᾶς σπρώξει κοντά στίς νύχτες
τίς γιομάτες ἀπό ἁρμύρα καί θάνατο·
κάποιο ξερόκλαδο πέφτει, σπάζοντας μέ κρότο στή γῆ:
Εἶν' ἡ ψυχή μας –
καί μέσα στά σαρακωμένα του ξύλινα κουρέλια –
μόλις ξεχωρίζουμε τίς ἔνοχες συνειδήσεις μας.

ΠΟΥΛΙΑ

Ξέρω κάτι μικρούς πελαργούς,
πού στῶν πελάγων πλανιόνται τίς αὖρες
κάποιο πλοῖο γυρεύοντας.
Τυχαία ν' ἀράξουν.
Ξέρω κάτι λευκά περιστέρια,
πού κουρνιασμένα στά περβάζια προσμένουν
τή συμπόνια τ' ἀφέντη μέ ψίχουλα.
Ξέρω καί κάτι γκρίζους ἀητούς.
πού περήφανα τούς ἀγέρες ξεσκίζουν,
τά σκιερά φτερά τους ἀπλώνοντας
στῶν βουνῶν τίς κορφές καθισμένοι·
Κι' ὅταν θέλουν τροφή καί νερό,
δέ ζητοῦν, μά κατεβαίνουν στούς κάμπους
καί χωρίς νά ρωτήσουν ἁρπάζουν.
Κι ὕστερα πάλι ἀπ' τίς βουνοκορφές ἀγναντεύουν
μ' εἰρωνία τούς ἰσόπεδους κάμπους,
τά σκουλήκια θωρώντας πού σέρνονται
στό ὑγρό, μετά τή βροχή, χῶμα.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Αὐτόν τόν ἄνθρωπο, θά τόν ρίξουν στήν πυρά,
γιατί 'πε πώς τ' ἄστρα
εἶναι τά μάτια τῆς νύχτας.
Αὐτουνοῦ τ' ἀνθρώπου, τά μάτια του ἀστράφτουν
μέσα στό σκοτάδι πού σκορποῦν
οἱ δακρυσμένες τους κόρες.
Αὐτόν τόν ἄνθρωπο, θά τόν κρεμάσουν ἀπόψε
γιατί 'πε πώς ὁ θάνατος
φορεῖ φωτοστέφανο.
Αὐτουνοῦ τ' ἀνθρώπου, τά μαλλιά του πετοῦν
στόν κρύο ἀγέρα
τῆς πικρῆς φυλακῆς πού τόν ἔκλεισαν.
Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, θά πεθάνει ἀπόψε·
μά θά ξαναγεννηθεῖ τήν ἑπόμενη νύχτα,
μέσα μας.
Θυμηθεῖτε σύντροφοι· ὅλους μᾶς περιμένει
μιά ἱερά ἐξέταση, ν' ἀπολογηθοῦμε.
'Εμεῖς θ' ἀρνηθοῦμε τήν πίστη μας;
Πρέπει νά ὁμολογήσουμε·
εἴμαστε μάγοι.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Στά Τάρταρα όρμησαν οί σκλάβοι
κι' άλυσωμένες ψυχές στών αἰώνων τή φλόγα σταθῆκαν
στοῦ σκοταδιοῦ τό ξημέρωμα ἀντίκρυ.
Ζωές πλανεμένες, στῆς κόλασης
τή φωτιά γεννημένες, πετάχτηκαν·
κολασμένες ὑπάρξεις στῆς ἀβύσσου τό ἄπειρο
κάποια ὥρα προσμένουν.
Φλόγα, φωτιᾶς κοιμισμένης σ' αἰώνιο ὕπνο·
κάποια σπίθα προβάλλει κι' ἐλπίδα γεννιέται.
Κάποιο φάντασμα στά ἐρείπια πλανιέται,
μέ ξεσκισμένη τή σάρκα ἀπ' τό τίμημα.
'Ιαχές κι' ἐμβατήρια ἀγῶνα·
τά σπαθιά, ἀκονισμένα στίς πέτρες,
τήν ἐκδίκηση κάνανε πίστη.
'Ηρθε ἡ ὥρα ν' ἀφήσει τό πέλμα μας
πυρωμένο ἀποτύπωμα. Θάνατος!

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Εἶμαι στοιχειό τοῦ θανάτου, καί γέννημα τ' ἀβύσσου,
Τ' ἄκαρπου κόσμου πειρασμός, κι' ἀερικό τῆς γνώσης,
τ' ἀνομολόγητου χαμοῦ καί τῆς νυχτιᾶς ἀγέρας
πού σκίζει πέπλα τ' οὐρανοῦ, γεννήματα τῆς μέρας.
Τό χρῶμα μου κατάμαυρο, κι' ἀστραφτερή ἡ ματιά μου,
δαιμόνους δένω στό σφυρί καί κάστρα ἀρχόντων χτίζω,
κι' ἑνώνω κόσμους τοῦ φωτός, στά μεγαλεῖα τῆς πλάσης.
Καλόγερος τῆς ἀστραπῆς καί τέρας τῆς θαλάσσης,
πού χρόνους χίλους τρικυμμιᾶ, κι' ἀκόμη νά κωπάσει,
τήν πέτρα πού σφυρηλατῶ μέ χάρη νά θαυμάσει.

Σκίστε στά δυό οὐρανοί μικροί καί γῆς ἀνοῖξτε κι' ἦρθα,
γιά νά σημάνω τό χαμό τῆς ἄδικης κατάρας,
πού σέρνει κόσμους στό χαμό τῆς μισημένης μπόρας
(σά σήμαντρο, νά καυχηθῶ, στή λησμονιά τῆς ὥρας).
'Ανοῖξτε δώματα ψηλά, καί πέτρες ὅλες σπᾶστε,
νερά κυλῆστε στίς πλαγιές, καί φλόγες πεταχτῆτε,
ἀπ' τά ἡφαίστεια σύρετε τό μύνημα τ' ἀβύσσου.
(Κόσμος θά 'ρθεῖ, πολύς, σιγά νά μοῦ φωνάξει σβήσου)·
θά πῶ: Τινάχτε τήν ντροπή πού μᾶς ἀφήνει μόνους,
καί θ' ἀμολύσω γιά τή γῆ, τούς μαύρους μου δαιμόνους.

Θά συνεχίσω τά ὄνειρα νά πλάθω καί νά κτίζω,
κι' ὕστερα πάλι ἀπ' τήν ἀρχή, ξανά, θά τά γκρεμίζω.
Κι' οὔτε στιγμή δέ θά σταθῶ, σταλιά νά ξαποσταίνω,
στή γῆ ξανά θά φαίνομαι, δαιμόνους ν' ἀνασταίνω.

ΕΩΣΦΟΡΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Εὐλογημένος ὁ ἐρχομός σου ἀστέρι τῆς αὐγῆς,

πού πρίν ὁ ἥλιος ἄδοξα τόν θάνατο σκορπίσει
σωριάζοντας τά ἐρείπια, τό φῶς σου θά γκρεμίσει
τά ὅρια τῆς σιγῆς·

Καθαγιασμένο τ' ὄνομά σου ἀστέρι τῆς αὐγῆς·

Τούς ἴσκιους τῆς νυχτιᾶς μακάβρια σάν ἁπλώνεις,
τό θεῖο σου πέπλο ἀνοίγοντας διάπλατα στό σκοτάδι,
στίς λάγνες ἐρημιές τῆς γῆς, παρθενικό σημάδι,
τήν κουρασμένη σάρκα μου ματώνεις
καί στά φτερά τοῦ ἀνέμου χρόνους πίσω ἀναγυρνᾶς,
ἀγγίζοντας τόν πόθο τῆς φυγῆς·

Καθαγιασμένο τ' ὄνομά σου ἀστέρι τῆς αὐγῆς·

Τήν ἄγουρη, μά καί μεστή, κραυγή σου σάν ὀρθώνεις,
θλιμένα, ὑψώνοντας, τή θύμησή μου διαπερνᾶς,
ἀκόπιαστη, μ' ὀργή, στή θεία σου ὄψη.
Τ' ἅγιο σου πέπλο, ἀντίκρυα στούς καιρούς,
συντάσσοντας στό τάγμα σου πανάρχαιους βωμούς
μέ τή ρομφαία ἀδίσταχτα τή νιότη σου νά κόψη
στῆς ἁμαρτίας τά σύννεφα πετῶντας σιωπηλά·
Φωνή ἀπ' τήν ἄβυσσο σοῦ γνέφει, καί δειλά,
μέ πάλλευκες εἰκόνες, ὡς τῆς κόλασης, πνιγμένο φῶς θωρῶντας,
στ' ἀστραφτερό σκοτάδι σου, τόν πόνο ἀναπολῶντας
κάποιας χαμένης γῆς·

Εὐλογημένος ὁ ἐρχομός σου, ἀστέρι τῆς αὐγῆς.

Η «ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ» ΕΝΟΣ ΠΑΓΑΝΙΣΤΗ

Τά τείχη μοιάζουν ἄπατες κορφές,
τά κτίσανε κάποια ἐποχή Τιτᾶνες.
Μά σεῖς, τ' ἀμέτρου ἀπείρου πρόσχαρες μορφές,
π' ἡ λάμψη παίζει μέσ' στίς κόγχες σας τίς πλάνες,
σιμά μου ἐλᾶτε· ἀβυσαλλέες, ἀερικές, κι' ἀπόκοσμες εἰκόνες,
τῆς ἐξουσίας πού χάθηκε, διωγμένη ἀπ' τούς αἰῶνες.

'Αντίκρυα μου τά φτιάσματα καί τά πελώρια τείχη,
κυκλώπειες ἀρετές πού πελεκοῦν τ' ἀτσάλι,
μέ τίς νεράϊδες παίζοντας, στῶν ποταμῶν τά ρήχη,
νά ἀντιλάμψουν δροσοσταλιές στ' ἀνάγγιχτά τους κάλη,
καί κεῖνα τά κατάσπαρτα κουφάρια,
μιᾶς βαρβαρόχνωτης σφαγῆς στερνά ἀπομεινάρια.

Τοῦτο μονάχα ξέμεινε· Κά, νά! Κάποιο σουραύλι,
μέ τραγοπόδαρες σκελιές κρατιέται καί σφυρίζει
πάνω ἀπ' τά ἔλατα· καθάρισαν κι' οἱ σταῦλοι
ἀπό τιτάνειους ποταμούς, κι' ὁ νοῦς μου φτερουγίζει...
Μά πρίν προφτάσω, ἐχάθηκε ἡ πανίερη ὀπτασία·
θολώνοντας τ' ἀπάτητα τῆς σκέψης μονοπάτια,
ἀνάθεμα!, ἕνα σύμβολο φερμένο ἀπ' τήν 'Ασία,
καταραμένο στ' ὄνομα, μοῦ σφράγισε τά μάτια.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Σέ ὕφος ἔμμετρο, ὅπως πάντα, ὁ ποιητής
θά 'ρθεῖ νά τραγουδήσει
τήν πλάνη μιᾶς κατάμονης ψυχῆς
πού, σάν κρυστάλλινη αὐταπάτη, ἔχει ραγίσει·
Καί σάν ὀμπρός του πιά φανοῦν τά χρέητα τῆς ζωῆς,
σέ ὕφος ἔμμετρο ξανά, ὁ ποιητής
θέ ν' ἀπορήσει·
Μά,
σέ πεζό ρυθμό στό τέλος θά διαβεῖ,
καί θά λυγίσει.

ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιά τριπρόσωπη χίμαιρα
συμφορά μοῦ 'χει γίνει·
στ' ἀνθρωπόμορφα κτήνη
μέ στέλνει βορά.

Μιά δέσμη, κρῖνα ξέλευκα,
τούς πόθους μου ἔχει πνίξει
βαθειά· καί μοῦ 'χει ἀνοίξει,
μιά φλέβα στήν καρδιά.

ΦΘΟΝΩ

Φθονῶ τήν τύχη σου, ἀρρώστεια παιδική,
ταπεινή σκυλίσια συνωμοσία.
Φθονῶ τούς ποικιλόχρωμους θόλους,
στά μωσαϊκά τῶν δολοφόνων.
Φθονῶ τήν ἀπάτη σας, στήν ὀπτασία τῆς μέρας,
κόκκινα φῶτα σέ δρόμο πορνῶν,
ἤ καντηλάκια στῆς ἐκκλησιᾶς τή μυσταγωγία.
Τή σκυφτή σας πίστη φθονῶ,
τό ταπεινό σας γονάτισμα,
στή μυστική ἀποστολή τῶν κατασκόπων,
στ' ἀντικρυνό βασίλειο, τῶν σκλάβων.
Σέ φθονῶ μακρόσυρτη ἁλυσίδα,
λεπροῦ ἐκκλησιαστικό σάβανο,
κενό-πηγάδι χορταριασμένο,
μυστική σκυλίσια συνωμοσία,
κάτω ἀπ' τά τσουρουφλισμένα φτερά ἀετοῦ.
Φθονῶ, μαζί, μέ τόν κόκκινο μανδύα,
τῶν πραιτωριανῶν,
τοῦ αὐτοκρατορικοῦ φέρετρου,
στήν ἱερή ἐκφορά τῶν ὀστῶν μας,
τῶν πνιγμένων στά λιβάνια σας,
λίγο πρίν μπαρουτοκαπνισμένων σέ μάχη.
Σᾶς φθονῶ, κοντά στήν εἰρωνία τοῦ καμένου δαφνόφυλλου,
κάτω ἀπ' τούς τρίποδες,
στό ἄκουσμα τοῦ χρησμοῦ, γιά τόν φθόνο.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Στόν ἴδιο πόνο, ἡ κρύα μου ἡ ψυχή
κατάμονη θά βυθιστεῖ κι' αὐτό τό βράδυ,
καθώς τ' ἄστρα μοιράζουν φῶς στή γῆ,
κι' ἐκείνη, πλερωμή, τούς στέλνει τό σκοτάδι.

Πλάϊ στίς ἀκράταγες πού σκόρπισες φωτιές,
στούς στοχασμούς πού μέσ' στά μνήματα κοιμοῦνται,
κι' ἀναφλογίζουν τῶν πιστῶν σου τίς ματιές
στ' ἀποδιωγμοῦ σου τή θωριά, κι' ἀναθυμοῦνται.

Τόν ὕμνο μου σοῦ στέλνω.

Σήμερα, κάποιος ἄνεμος
ἀνέγυρε στό στῆθος μου πληγές,
καί μ' αἷμα βάφτισε τό χῶμα, στ' ὄνομά σου:

«Σελήνη»· μέ πέτρα ἡ γῆς γονάτισε
μπρός στ' ἀναστήλωμά σου·

'Η φλόγα, ὡς μοιάζει πιά, εἰκόνα τραγική,
πλάϊ στῶν πιστῶν σου τίς ἀδούλωτες ματιές.
Μά, ἀπό τῆς κόλασης τό φῶς,
κι' ἀπό τή μαύρη σου ὄψη,
ὁ αὐτοκτόνος ἔρχεται καιρός,
κι' ἀποζητᾶ μέσ' στίς σκιές,
τή νιότη μου νά κόψη
καθώς βυθίζεται σέ πλάνη μαγική.

(Μπροστά σου,
οἱ τριπρόσωπες χίμαιρες
κι' οἱ δέσμες ἀπό τά τριαντάφυλλα,
κι' ἀπό τά κρίνα,
θά γίνουν θρύψαλα, ἀνυποψίαστα συντρίμια,
καθώς θά σπάσουνε οἱ κρίκοι,
πού κρατοῦν τ' ἀγγελικά φτερά
δέσμια τῶν φτηνῶν ἀναμετρήσεων).

'Ο Μεγάλος θεός Πάν
φτύνει κατάμουτρα τή θαμπή εἰκόνα.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

ΙΣΩΣ

῞Οταν ἐκφραστικά διαπλάσεις
τόν μῦθο σου, θά ποῦνε
ἴσως· ἡ εὐγενική προσπάθεια τοῦ ποιητῆ
δέ βρῆκε ἀνταπόκριση.
῞Οταν θά περιπλέξεις τά πολλά
πλοκάμια τῶν ἐπιθυμιῶν σου,
οἱ ἄνθρωποι θά σέ κοιτάξουν
ἴσως· μέ μυστήριο,
πού ὅμως μόνο μέσα στά θολά σου μάτια κρύβεται.
Καί τέλος· ἄν ἡ ἔκφρασή σου
περιμένει τή σειρά της γιά ἀναγνώριση,
ἴσως· ἡ ἀναμονή θά σοῦ στοιχίσει
τήν ἴδια σου τήν ὕπαρξη.

῾Ο ἐρχομός σου θά σημάνει τήν ἀρχή
ἑνός καινούργιου κόσμου·
βγαλμένο ἀπ᾽ τήν παληά σου διδαχή,
τό μῆλο πάλι δῶσ᾽ μου.